

1) Θρασύς, προπετής ἔνθ' ἄν.: 'Ο ἀμαθὴς εἶναι καὶ αὐθάδης κοιν. *Αὐθάδια λόγια* Μυριόφ. Συνών. αὐθάδι-
κος. 2) 'Ανεξάρτητος, χειράφετος Μύκ.: 'Ο δεῖνα εἶναι αὐτάδιος.

αὐθαδιάζω λόγ. κοιν. αὐθαδιάζω σύννηθ. αὐτα-
διάζω Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. αὐθαδιάζω.

1) 'Ομιλῶ προπετῶς, ἀσεβῶς κοιν.: Πῆρε ἀπάνω του λόγο καὶ αὐθαδιάζει. Κάνενα δὲ σέβεται, 'ς ὅλους αὐθαδιάζει κοιν. || Ἄσμ.

'Εχάρισά σου τὴ ζωὴν, μὰ 'θελες ν' αὐταδιάσης,
σήμερα ὅμως γνώρισε πῶς τὴ ζωὴν θὰ χάσης

Κύπρ. 2) Προχωρῶ ἀφόβως ΚΜπαστ. 'Αλιευτ. 11 καὶ 14 καὶ 45.: Οἱ Φοῖνικες καὶ ἄλλοι πανάρχαιοι λαοὶ αὐθαδιά-
ζανε 'ς ἄγνωστες θαλασσινὲς στράτες ποῦ δὲν ὑποψιζόταν ὁ ἄλλος κόσμος 11. Κατηφορίζουνε [οἱ μουροῦνες] ὡς τὴ Μπρετιάνια... ἀλλὰ δὲν αὐθαδιάζουνε πρὸς κάτω 44. Οἱ πα-
ράδες... αὐθαδιάζανε πολὺ μέσα 'ς τὸν ὠκεανὸ καὶ σιμώνανε 'ς τὴ Νέα Γῆ 45.

αὐθάδικα ἐπίρρ. ΓΞενοπ. Κόσμ. 43.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδικος.

Αὐθαδῶς, προπετῶς: Μίλησε αὐθάδικα.

αὐθάδικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Αὐθάδης 1, ὁ ἰδ.: Αὐθάδικος λόγος - τρόπος κττ. Αὐ-
θάδικο φέρεσιμο.

αὐθαδόμουτρο τό, Λεξ. Δημητρ. αὐταδόμουτρο
Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης καὶ τοῦ οὐσ. μοῦτρο.

'Ο ἔχων αὐθάδη συμπεριφορὰν ἢ ὁ ἔχων παράστασιν
καὶ ἔκφρασιν αὐθάδη.

αὐθαδόστομος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. αὐθαδόστομος.

'Αθυρόστομος, ἀκρατὴς γλώσσης, αὐθάδης.

αὐθαδοσύνη ἡ, ἀμάρτ. αὐταδοσύνη Ἄνδρ. (Κόρθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης.

Αὐθάδεια 1, ὁ ἰδ.

αὐκαίρωτος ἐπίθ. Κύπρ. κ.ά. αὐκαίρουτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φκαιρωτός < *φκαι-
ρώνω < εὐκαιρώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Επὶ τοῦ περιέχοντος, ὁ μὴ κενωθείς Κύπρ. κ.ά.:
'Αφῆσες αὐκαίρωτην τὴν σακ-κούλ-λαν Κύπρ. 2) 'Επὶ τοῦ
περιεχομένου, ὁ μὴ μετακενωθείς, ὁ μὴ μεταγγισθείς
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.

αὐλαγή ἡ, Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) αὐλαῖ Θεσσ.
Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.) αὐλαγὰ Θράκ. αὐλαγοῦ Πόντ.
(Κοτύωρ.) Χηλ. αὐλαοῦ Χηλ. αὐλαγᾶς ὁ, Ἡπ. Θεσσ.
Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) αὐλαγᾶς Θεσσ. αὐλαγὸς Θεσσ.

'Εκ τοῦ οὐσ. αὐλῆ κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ Τουρκ.
ağır = φράκτης.

1) Τὸ παρὰ τὴν αὐλὴν κηπᾶριον ἢ χωράφιον Θράκ.
Πόντ. (Κοτύωρ.) β) Αὐλὴ Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.): Περὶ
ἀπ' τ'ν αὐλαῖ Σουφλ. Τοῦ πιάσανι τ' ἄλλουγον καὶ τοῦ φέρανι
μέσ' 'ς ν-ν αὐλαῖ Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλῆ (I) 1. 2)
'Αγρός, ἀμπελὼν κττ. περιφραγμένος ἐντὸς τοῦ χωρίου
ἢ παρ' αὐτὸ Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.
κ.ά.) Θεσσ.: Τοῦνι δουσαίμαν εἶνα ταγάρ' χουράφ' ἀπουκάτου
τοῦν αὐλαγᾶ (εἶνα ταγάρ' χουράφ' = ὠρισμένη ἔκτασις ἀγροῦ)
Μακεδ. 3) Ξύλινος φράκτης κήπων, ἀγρῶν κττ. Χηλ.:

Αἰνιγμ. Κόκκιν' αὐλαγοῦ με ἄσπρα περιστέρια (τὰ χεῖλη καὶ
οἱ ὀδόντες). 4) Μέρος παρὰ τὴν οἰκίαν ὑπόστεγον χρη-
σιμεῦον ὡς μαγειρεῖον Θράκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Αὐδήμ.)
Μακεδ.

αὐλαία ἡ, Πόντ. (Ἰοφ.) αὐλαία Θράκ. (Καλλίπ.)
Μακεδ. (Ἀρν.) αὐλὰ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σινώπ. Τραπ.)
αὐλὰ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. κ.ά.)

Τὸ μεσν. οὐσ. αὐλαία. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 84, 2 «τὴν ἄ-
μαξαν κατὰ παραγωγὴν ἀμαξαίαν φασὶ καὶ τὴν αὐλὴν
αὐλαίαν καὶ τὴν προνομὴν προνομαίαν».

Ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας ἔνθ' ἄν.: Ἐρθε εἰς ἄθροπος τῶν
σιτέδ' 'ς σὴν αὐλαία Ὀφ. Ἐρθε τὸ ζῶ σουνα 'ς σὴν αὐλαία
μουνα αὐτόθ'. Ἡ γυναῖκα 'τ' ἐντῶτθε τὸ σιδύλλο ἀσ' σὴν αὐ-
λαία (ἐκ παραμυθ. ἐντῶτθε = ἐξεδίωξε) αὐτόθ'. || Παροιμ.

'Απὸ τὸν κῆπο σου νερό καὶ ἀπ' τὴν αὐλὰ σου χιόνι
(ὁ μέλλων νὰ νυμφευθῇ πρέπει νὰ ἐκλέγῃ σύζυγον ἐκ τῶν
ἐγγύς καὶ ἄρα γνωρίμων εἰς αὐτὸν γυναικῶν) Σινώπ.
|| Ἄσμ.

καὶ τρώνε τὸ σιτάρι μου καὶ πίνουν τὸ νερό μου

καὶ με τὰ δυὸ ποδάρια των σκαλίζουν τὴν αὐλαίά μου

(ἐνν. τὰ περιστέρια) Καλλίπ.

Παρακαλῶ σε, κόραδον, 'ς σὴν αὐλὰ σ' ἐμὲν θάψον
Κρώμν.

'Ἄλλο 'ς σ' ὁσπίτι σ' κ' ἔρχουμαι, 'ς σὴν αὐλὰ σ' κ' δάβαινω,
ἄλλεν κόρην ἐγάπεσα, ἐσὲν θ' ἀπιδάβαινω

(θὰ ἐγκαταλείψω) Κρώμν.

'Ακεῖ 'ς σὸ πέραν τὸ ραδίν, 'ς σ' ἄλλο ἐπεκειμέρι,

'ς σοῦ πεθεροῦ μου τὴν αὐλαίαν μέγαν κλαημὸς ἐξέβεν

Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλῆ (I) 1.

αὐλακάκι τό, σύννηθ. αὐλακάκ' βόρ. ἰδιώμ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν αὐλάκι: «Τὰ αὐλακάκια τὰ σχηματιζόμενα ἐ-
κατέρωθεν τῆς ρινὸς» ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 28. || Φρ.
Καθὼς γιόμ'σε τ' αὐλακάκι μ' | νὰ γιομίσ' καὶ τ' ἀμπαράκι μ'
(γεωργὸς ὀργώνων τὴν γῆν ἔσκαψε βαθὺ αὐλάκι καὶ ρί-
ψας ἐντὸς τὴν γυναῖκά του εἶπε τ' ἀνωτέρω) Θράκ. (Μάλ-
γαρ.) Συνών. *αὐλακόπουλλον, αὐλακούλλι.

αὐλακάρης ὁ, Πελοπν. (Τριφυλ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ οὐσ. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -άρις.

'Ο ἐπιμελούμενος τῆς αὐλακος, δι' ἧς ρέει τὸ ὕδωρ τὸ
προωρισμένον πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν, κήπων κττ., ὑ-
δρονόμος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλακολόγος 2.

αὐλακας ὁ, Ἀνάφ. Θήρ. Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. (Καλόξ.)
Πάρ. Πελοπν. (Λεντεκ.) Τήλ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -ας.

1) Μεγάλῃ αὐλαξ, ὑδρορροή, ἀγωγός, ὀχετὸς Ἰκαρ.
Κρήτ. Πελοπν. (Λεντεκ.) κ.ά. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λευκ.

2) Ἡ κατὰ τὴν ἄρσιν σχηματιζομένη αὐλαξ καὶ
συνεκδ. ἢ καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν Ἀνάφ. Θήρ. Κρήτ.
Πάρ. Τήλ.: Παροιμ.

Καλὸς σασμὸς 'ς τὸν αὐλακα καὶ μὴ μαλὰ 'ς τ' ἀλώνι

(ὅτι πρέπει τις νὰ κανονίξῃ τὰς ὑποθέσεις του οὐχὶ κατὰ
τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς ἐξελιξέως των, ἀλλ' εὐθὺς ὅταν
προκύπτουν) Ἀνάφ. Πάρ. κ.ά. 3) Ὁρυγμα Νάξ. (Κα-
λόξ.) Συνών. χαντάκι. 4) Πρασιὰ κήπου Ἰκαρ.
Συνών. αὐλάκωμα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰμβρ.

αὐλακεᾶ ἡ, αὐλακέα Κύθηρ. αὐλακεᾶ κοιν. αὐ-
λατσέα πολλαχ. αὐλατσὰ Στερελλ. (Δεσφ.) αὐλατσὰ
Κύπρ. αὐλατσία Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) αὐατζία Τσακων.

